

fang og denne Bessaffenhed drøftes ved Lov og denne Lønningslovs Strafftræden udsættes, indtil en saadan Lov bliver vedtagen, da kommer den maaske aldrig til at træde i Kraft, eller der vil i alt Fald være overmaade lange Udsigter, inden det sker. Spørgsmaalet bliver nu dernæst, om man ved disse Regler skal fastslaa, hvilken Løntegning der ved Embedernes Fordeling i Lønnings-Klasser skal følges. Den Lønte, jeg i den Henseende har hørt, er den, at Folketirken vil være bedst tjent med, at der over hele Landet nogenlunde jævnt findes fordelt Embeder af de forskjellige Lønnings-Klasser. Som Sagen nu staar, ere — saa godt som alle de store — Embeder samlede i visse Egne af Landet, hvorimod de smaa og ofte meget besværlige Embeder findes samlede i andre Egne. Deraf er Følgen den, at visse Egne have saa godt som udelukkende yngre Præster, medens i andre Egne de ældre Præster ere samlede i et stort Antal. Det er ikke heldigt; Folketirkens Lard er paa ingen Maade tjent dermed. Den rette Fordeling vil være den, hvor-efter det lader sig vente, at ældre og yngre Mænd ville findes mellem hverandre over hele Landet. Den større Modenhed og Erfaring, som den ældre Alder giver, vil da komme til at staa ved Siden af den større Sver og livligere Bevægelighed, som hører til den yngre Alder, og det er en Ordning, som Kirken vil være tjent med. Derved skal det naturligvis paa ingen Maade være udelukket, at der ved visse af de større Embeder i en Egn tages Hensyn til det Traditionelle, det nu Bestaaende; det skal heller ikke være udelukket, at der i en Egn, der yder særdeles store Bidrag til det kirkelige Fond, tages visse Hensyn dertil, men Hovedreglen maa efter min Mening være den, jeg nylig har anført. Jeg kan derfor ikke tilraade at fastslaa Fordelingen af Præstefaldene overensstemmende med, hvad Udvalget her har fremsat. Den første Regel er jo den, at Størrelsen af Skaldenes tidligere Indtægter skal være bestemmende for deres fremtidige Indtægter. Det er den Regel, man har fremsat her som Nr. 1. Derved vil man jo i det Væsentlige blive ved det nu Bestaaende med Hensyn til Embedernes Fordeling, og det er som sagt efter min Mening ikke heldigt. At der tages Hensyn til Folkemængden og Embedets Besværlighed, skal jeg ikke have Noget imod, det er Momenter, der maa komme med i Betragtning; men naar jeg lægger disse tre Momenter sammen, javner jeg det, der efter mit Skøn skulde være det Væsentlige med Hensyn til Embedernes Fordeling. Jeg vil derfor fraraade at gaa ind paa Vædringsforlaget under Nr. 19. — Vædringsforlaget under Nr. 20 er kun en Redaktionsændring, og Forlaget under Nr. 21 har jeg allerede omtalt. — Udvalgets Flertals Forslag under Nr. 22 ligeledes. De Alderstillæg, det ærede Udvalgs Flertal har foreslaaet, slutte sig til Udvalgets Hovedforslag og til den Løntegning, som

deri er gjennemført. — Vædringsforlaget under Nr. 23 er jo en Redaktionsændring, som refererer sig til Mindretallets Hovedforslag. — Vædringsforlaget under Nr. 24, at andet Stykke af § 8 skal udgaa, har jeg ogsaa omtalt; det angaar jo de personlige Tillæg. — Vædringsforlaget Nr. 25 skal jeg tiltræde med det Undervædringsforlag, som er tillet af den ærede Ordfører, saaledes at altsaa Meningen bliver, at der kan gives Embedsmænd ved deres første Ansættelse i geistlige Embeder et Laan af indtil 2,000 Kr. mod, at det tilbagebetales i Løbet af 10 Aar. Denne Forhøielse fra 1,000 til 2,000 Kr. vil ganske vist være mange Præster faare velkommen, og vedtages Vædringsforlaget, vil der ved det i Forbindelse med Lovforlagets øvrige Bestemmelser være ydet Præster, som etablere sig, en overordentlig Lettelse i Sammenligning med den Tilstand, hvori Præsterne nu befinde sig. Nu skulde de indløse Præstegaarden med kontante Penge, dertil skulde de overtage Præstegaarden med Naadensaar og i den Tid kun have den halve Indtægt, og saa desuden etablere sig, uden at have Udsigt til et større Laan dertil af Finantserne end 300 Rbl. Vedtages dette Vædringsforlag, ville unge Præster, som for Fremtiden overtage Præstefald, være meget gunstig stillede i Sammenligning med de Vilkaar, under hvilke de nu etablere sig. — Udvalgets Vædringsforlag til § 10 skal jeg ogsaa gjerne tiltræde. Det gaar ud paa at forhøje den Understøttelse, der kan gives til Kapellanhold, fra 400 til 500 Kr. Det er mig hjært, at Udvalget ikke har modsat sig den hele Paragraf, thi der er af og til ligeoverfor § 8, andet Stykke, kommet Betragtninger frem, som konsekvent nok kunne lede til, at man ogsaa strøg § 10. Det er jo nemlig dog en Gunst, som Ministeren kommer til at vise Præsterne ved at tilstaa dem Understøttelse til Kapellanhold, og man har i saa Henseende talt saa meget om, hvad der kunde ventes under de veglende Kultusministre. Ja, deres Veglen er stor, det skal jeg indrømme; jeg er selv den 19de, og det viser jo hen i denne Retning; men, ere Kultusministrene veglende, vil det ogsaa være at vente, at der efterhaanden kan blive gjort forskjellige Anskuelser gjældende, og saaledes den ene Anskuelse komme til at hælde paa den anden. Naar man imod andet Stykke af § 8 indvender, at det er at indføre et nyt Naadesekretariat, saa kommer dette ogsaa til at gjælde om § 10; men jeg vil dog i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at man ikke skal betænke sig saa stort paa at vedtage denne, thi vi have jo allerede noget lignende, et Sidesykke haade til § 8, andet Stykke, og til § 10, idet der paa Finantsloven er bleven bevilget en Understøttelse af 15,100 Kr. til Understøttelse af utilstrækkeligt lønede geistlige Embeder. — Til § 11 er der stillet et Vædringsforlag, som gaar ud paa, at, naar der af Private er skænket Gaver til et Embede, skulde disse